

בעניין :

פיליס ליפסה ויסקי ת.ז. 26123356

מרחוב מאיר גרשום 45/2
ע"י ב"כ עוה"ד ג. ראובינוף ו/או י. ראובינוף ו/או ח. מאיר
ו/או נ. הרפז ו/או נ. מושקוביץ - בן שבת ו/או ד"ר
(Ph.D.) מ. גדות ו/או א. יחיאלי ו/או ע. סממה ו/או ז. בן-
לולו תמים ו/או א. סימני ו/או ר. אשכר-מרגולין ו/או ע.
אביטל ו/או י. חי אלבז ו/או ע. בירן ו/או א. עוזירי ו/או א.
גרינבוים ואח'
מרחוב בן - יהודה 2, ת.ד. 391 ירושלים 91003 .
דואר אלקטרוני : office@reubinof.co.il
טל : 02- 6252122 , פקס : 02- 6252221

התובעת

- נגד -

1. **ירון וול**

באמצעות הנתבעת 2.

2. **גברעם מעטפות איכות בע"מ ח.פ. 512061995**

מקיבוץ גברעם, 79130.

3. **יוסף דוברובסקי**

באמצעות הנתבעת 4

4. **דפרון פתח תקווה (1972) בע"מ ח.פ. 510608854**

מרחוב סגולה 32, פתח תקווה, 49277

5. **שרגא וויס**

באמצעות הנתבעת 7

6. **עידו קליין**

באמצעות הנתבעת 7

7. **אמקה מעטפות בע"מ ח.פ. 512021585**

מת.ד. 8196, תל אביב, 68124

8. **רון קיל**

באמצעות הנתבעת 10

9. **יצחק טפרברג**

באמצעות הנתבעת 10

10. **אורק נייק בע"מ ח.פ. 511825903**

מרחוב שתולים 70 תל אביב

הנתבעים

סכום הסעד הספציפי : 25 ₪

כתב תביעה

אקדמות מילין

1. המשיבות 2, 4, ו-7 הינן חברות עיסקיות אשר בין היתר עוסקות בייצור ו/או שיווק של מעטפות.
2. המשיב 1 היה בכל המועדים הרלוונטיים לתביעה הנדונה ולבקשה זו מנכ"ל המשיבה 2.
3. המשיב 3 היה בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה הנדונה ולבקשה זו המנכ"ל של המשיבה 4.
4. המשיב 5 היה מנכ"ל המשיבה 7 ואילו המשיב 6 היה בעלים של 51% מהון המניות של המשיבה 7 ומנהל פעיל בה.
5. המשיבה 10 הינה חברה עיסקית אשר עוסקת, בין היתר ביבוא. בתקופה הרלוונטית לתביעה, נמנעה המשיבה 10 לייבא מעטפות ו/או לשווק מעטפות מיובאות על ידי אחרים, חרף כוונתיה העיסקית לעשות כן וזאת במסגרת הסכם עם מי מיתר המשיבים על פיו היא קיבלה תשלומים כאלה ואחרים על מנת להימנע מלעשות כן.
6. המשיב 8 היה בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה הנדונה המנכ"ל של המשיבה 10.
7. המשיב 9 היה בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה זו בעלים של 51% מהון המניות של המשיבה 10 ושימש כמנכ"ל ו/או מנהל פעיל אצל המשיבה 10.
8. המשיבים 8 ו-9 המבקשת תתכבד ותטען, קודם להרצאת העובדות המצדיקות היעדרות לבקשה זו, כי בקשה זו אינה מסוג הבקשות המוגשות חדשות לבקרים על ידי תובעים – מבקשים הנאחזים במזבח הדין והפרוצדורה, שכן בגדרה של בקשה זו בא לידי ביטוי מקרה מובהק המבטא את רצון המחוקק ותכליתו של חוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו – 2006, (להלן: "החוק").

התובעת תתכבד ותטען, קודם להרצאת העובדות, העילות והסעדים המבססים תובענה זו, כי תובענה זו אינה מסוג התובענות הייצוגיות המוגשות חדשות לבקרים על ידי תובעים הנאחזים במזבח הדין והפרוצדורה, שכן תובענה זו הנה מקרה מובהק להצדקת תכלית המחוקק בחוקקו את חוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו – 2006, (להלן: "החוק") ובחוקקו את חוק ההגבלים העסקיים, תשמ"ח – 1998, (להלן: "חוק ההגבלים").

במה דברים אמורים ?

ביום 3.7.07 ניתנה מפי כבוד השופט יוסף שפירא הכרעת דין בת"פ 377/04 בעניינם של הנתבעים. הכרעת הדין מצ"ב כנספת א'.

בקצירת האומר, יצוין, כי הנתבעים 1-7 הורשעו בעבירות קרטל, הנתבעים כולם הורשעו בעבירה של מניעת תחרות והנתבעים 5, 6, ו 7 הורשעו על פי הודאתם בעבירות של תיאום מחירים עם הנתבעים 1-4.

הנתבעים כאמור פעלו במהלך השנים 1995-2002 בניגוד לחוק ההגבלים, פגעו במשק המדינה וכפועל יוצא מפועלם בניגוד לחוק, פגעו בכלל צרכני המעטפות בישראל, כאשר ברור כי מדובר בציבור רחב ביותר הן של צרכנים פרטיים והן של צרכנים עסקיים ומוסדיים.

כבר בשלב מקדמי זה תינתן דוגמא המפרטת את מעלליהם של הנתבעים הממחישה עד כמה פגעו הנתבעים בצרכנים.

כמתואר בהרחבה בעמוד 118 בסעיף שמשפרו 106 בהכרעת הדין, קובע כבוד השופט שפירא כי הנתבעים **תיאמו מכרזים ואף תיאמו האחד מול השני את הצעות המחירים למכרזים הנקובים** בעד כל מעטפה ומעטפה במדינת ישראל, היינו, אם המחיר המומלץ למעטפה היה צריך להיות 0.1 ₪ הקרטל קבע כי מחירו יהא 0.15 ₪ או יותר **ולאיש מבין המשתתפים בקרטל לא ניתנה הזכות למכור בפחות.**

על מנת לסבר את האוזן, יודגש, כי הנתבעות 2, 4 ו 7 הרהיבו עוז בנפשם, **כך שכל אחת מהן שילמה מידי שנה לפחות - 400,000 ₪ לנתבעת 10 על מנת שזו תימנע מלייבא ומלשווק מעטפות יבוא במדינת ישראל.** כך הוגבלה התחרות והצרכן נאלץ לשלם יותר בגין מוצר שיכול היה לרכוש בהרבה פחות כסף. נציין, כי תשלום זה גלגל על הצרכנים עלות שנתית נוספת של לפחות 1.2 מיליון ₪.

התובעת עותרת במסגרתה של תביעה זו בשם קבוצות לקוחות פרטיים שעמה נמנים מיליוני לקוחות המהווים קבוצה הומוגנית ורחבה של צרכני מעטפות ובכללם גם בתי עסק רבים.

במקרה דנן, כפי שעוד יבואר להלן – מדובר במקרה שבו הנתבעים פגעו בציבור גדול ולא ספציפי באופן שלכל פרט – צרכן מעטפות בין השנים 1995-2002 (עת נחשפו מעשי הנתבעים על ידי הרשות להגבלים עסקיים והוגש נגדם כתב אישום), יכול שנגרם נזק בשיעור כספי קטן יחסית, אולם סך הנזק המצטבר והכולל הוא רב מאוד והפגיעה הכלכלית בקבוצה כקבוצה גדולה ומסתכמת בעשרות מיליוני שקלים. עצם העובדה כי נתבעות 2, 4 ו-7 שילמו לנתבעת 10 סכומי עתק רק על מנת שלא תיכנס עימם לתחרות מלמדת עד כמה גדול הנזק שגרמו הנתבעים לתובעת ולצרכנים האחרים.

יודגש, יובהר ויצוין, כי דווקא מן הטעם, כי שיעור הנזק אשר נגרם לכל ניזוק – לקוחות הנתבעות (ששלטו בשוק המעטפות בישראל ללא עוררין וללא תחרות ולו הזעירה ביותר) בנפרד (ולרבות התובעת), הוא נמוך עד כדי חוסר כדאיות מובהק להגשת תביעה עצמאית, מוגשת תובענה זו בשם כלל הלקוחות, שכן שיעור הנזק הכללי הוא רב עד מאוד ושיעור נזק זה מצדיק אם כן את אישורה של תובענה זו כתובענה ייצוגית.

כפי שנכתב בדברי ההסבר להצעת החוק:

“מכשיר התובענה הייצוגית משרת לא רק את האינטרס הפרטי של הנפגעים, אלא גם את האינטרס הציבורי בכך שהוא מרתיע מזיקים פוטנציאליים מפני הפרת הוראות החוק, גם כאשר מדובר בהפרת הוראות חוק קטנות.”

יצוין, דרכם של מזיקים היא שהם גורמים נזק קטן לצרכן, נזק שלא יהיה כדאי לפרט הספציפי לתבוע את המזיקים בגינו ומאידך, מכיוון שהנזק נגרם לציבור גדול מאוד של לקוחות, הרי הרווח שנגרם למזיקים גדול מאוד.

כך ממש אף בענייננו. הנזק שנגרם לתובעת, הוא נזק קטן. הוא כה קטן עד שלנתבעים היה היסוד להאמין שהניזוקים השונים לא ישימו לב לכך ולחילופין גם אם ישימו לב אליו ימנעו הללו מלתבוע את נזקם לאור הטרדה הכרוכה בעניין לעומת הנזק.

כך, מזיקים מעשירים את עצמם על חשבון הצרכן ואילו הציבור יוצא נפסד. אך נציין, כי הנזק הכולל לציבור הוערך על הצד הנמוך בכ- 100 מיליון ₪ כפי שפורט בבקשה לאישור התובענה כתובענה ייצוגית.

לגוף התובענה, תטען התובעת, כדלקמן:

1. התובעת ילידת 1940 תושבת ואזרחית ישראל.
2. הנתבעות הינן חברות אשר ייצרו מעטפות ו/או ייבאו מעטפות ו/או שיווקו מעטפות בין במישרין ובין באמצעות סוכנים ו/או סיטונאים.
3. הנתבעים 1, 3, 5, 6, 8 ו 9 היו במועדים הרלוונטיים לכתב תביעה זה אורגנים של החברות הנתבעות 2, 4, 7, 10, בעלי תפקידים ומנהלים ו/או חברי דירקטוריון בחברות הנתבעות ואף הם הורשעו בהכרעת הדין בעבירות לפי חוק ההגבלים.
4. בין השנים 1995-2002 נהגה התובעת לסור מידי פעם לסניף הדואר הקרוב למגוריה ו/או לסניף דואר אחר בעיר ירושלים ו/או לכל מקום שיווק אחר ולרכוש מעטפות. התובעת רכשה מעטפות ולרבות מעטפות מבוילות מסוג חמנית ו/או דגם דומה אחר. התובעת נהגה לשלם עבור מעטפות אלו במזומן וכדרכו של עולם, לא שמרה את הקבלות בגין רכישות אלה.
5. הנתבעים הפרו חזור והפר את חוק ההגבלים העסקיים ופגעו פגיעה שורשית וקשה בתחרות בשוק המעטפות בישראל. כפועל יוצא מכך גרמו ביודעין ובאופן מופנן לתיאום מחירים ולקביעת מחירים גבוהים באופן בלתי סביר ומכל מקום מחיר הגבוה מהמחיר בשוק תחרותי והכל בחוסר תום לב ומתוך כוונה להתעשר על חשבון הצרכן. כמתואר בהרחבה בגוף הכרעת הדין בהתייחסות השופט לנאשם מספר 4 הוא הנתבע מספר 3, אולם דברים אלה יפים כלפי כל הנתבעים:

ידיאות בלתי סתירות הובאו ביחס לתיאום מראש של מכרזי ראשות הדואר ובדגש על מכרזי מעטפות חמנית ויקינטון (מעטפות מבויילות – ע.א) הראיות הנ"ל הצביעו באופן מפורש, ולהן לא הוצגה כל גירסא סותרת המעלה ספק, כי חלוקת מכרזים אלו הייתה חלק מהתחשבות כללית-התחשבות רוחב, אשר כללה את מכרזי הבחירות... מן המקובץ עולה כי נאשם 4 היה פעיל מרכזי בביצוע

העבירות המיוחסות לו באישום זה, וביניהן תיאום מחירים ותיאום

מכרזים מראש.” (סעיפים 128, 129 להכרעת הדין)

6. הלכה למעשה, הנתבעים פעלו בקנוניה שעלתה לכדי קרטל בצורה הברורה והמובהקת ביותר, ויטתו ותיאמו מחירים ואם נניח אחד מהם סטה מהתעריף ו/או הנוהג הקבוע אשר נקבע ב"מועצת" הקרטל אזי שאר החברים היו מעמידים את הסוטה במקומו על מנת שימשיכו לשלשל לכיסיהם העמוקים מיליוני שקלים במכירת מעטפות במחיר מופקע ובמניעת כניסת תחרות לענף.
7. באשר לכך, די להזכיר, כי בהכרעת הדין תוארה התנהלות שנראה כי אין דומה לה בישראל. הנתבעות 2, 4 ו-7 שילמו בכל שנה מאות אלפי שקלים לנתבעת 10 בכדי שזו "תשב בשקט" ותימנע מיבוא ושיווק של מעטפות שיובאו בישראל. נתון עובדתי מדאיג זה ממחיש עד כמה הרוויחו הנתבעות מוויסות המחירים ותיאומם, שהרי אלו ניאותו לשלם כדמי שתיקה סכומי עתק לכיסה של הנתבעת 10 למען תשקוט על שמריה.

עילות וסעדים:

8. במקרה דנן, ברור לכל הדעות, כי פועלם של הנתבעים יצר קרטל אשר צמצם והגביל את התחרות בשוק המעטפות וזו למעשה אחת הקביעות העקרוניות והמהותיות בהכרעת הדין. הקרטל אותו יצרו הנתבעים פעל להגדלת רווחיהם של כלל הנתבעים וזאת בהשוואה לסך הרווח שהיה נצבר על ידי הנתבעים לולא התארגנו בקרטל, ובאם מחירי המוצרים היו נקבעים על ידי כוחות השוק.
- אין חולקין, כי אילו הקרטל לא היה נוסד, אזי שוק המעטפות בישראל היה שוק תחרותי יותר, וכפועל יוצא מכך, התובעת הייתה רוכשת מעטפות אשר מחירן נמוך יותר וכך היה נחסך ממנה נזק כלכלי.
9. כמתואר לעיל, הנתבעים ייסדו מנגנון משומן היטב של תיאום מכרזים מראש ותיאום מחירים על פי מחרון הקרטל. מן המפורסמות הוא, כי **"תיאום או קביעה של מחיר בין מתחרים, היא על – פניה הסדר כובל אסור... המקרה הקל הוא כאשר יש ראיות להתדברות ישירה בין מתחרים על - מנת לתאם מחיר"** (יצחק יגור, דיני הגבלים עסקיים, מהדורה שנייה, עמ' 163).
10. הנתבעים הגדילו לעשות כאשר תיאמו בינם לבין עצמם את הצעותיהם במכרזים השונים, כן הרהיבו עוז וקבעו מראש מי יזכה באיזה מכרז ובאיזה מחיר. זו למעשה, הפרה בוטה וגסה ביותר של דיני ההגבלים העסקיים במדינת ישראל, שכן **"תיאום גובהן של הצעות במכרז הוא המקרה הקלאסי, הברור והמפורש של תיאום מחירים ומהווה תופעה מוכרת ואסורה בדיני התחרות..."** (יצחק יגור, דיני הגבלים עסקיים, מהדורה שנייה, עמ' 164).
11. על פי סעיף 50 לחוק ההגבלים העסקיים, דין מעשה ומחדל בניגוד להוראות החוק, דינם כדין עוולה בנוזיקין.

12. המחוקק מצא לנכון ליצוק תוכן נזיקי אל תוך חוק ההגבלים מתוך כוונה מוצהרת, כי בידם של צרכנים לממש את החוק ולהגיש תביעות נזיקיות כספיות נגד מפירי החוק.
13. במסגרת מאמרו של המלומד דניאל מור, **"הגבל עסקי – עוולה בנזיקין?"**, הפרקליט כג 78, נכתב:

"העובדה שאפשר לתבוע בנזיקין בגין נזק שנגרם על ידי עבירה על הוראות החוק, והעובדה הנוספת שתביעה כזו היא רחבה וליברלית ביותר לניזוק וודאי תרתיע מעשי עוולה בעתיד ותסייע לאכיפתו העצמית של החוק.

ייתכן שאלמלא הסעיף, היו בעלי עסקים מוכנים, לשם הפקת רווחים גדולים להסתכן בהרשעה פלילית, בקנס ואפילו במאסר; אך לאור סעיף 45 לחוק ההגבלים העסקיים 1959, יכול שיצאו מופסדים גם מבחינה כספית בצורה ניכרת, לאחר שייתבעו בתביעה אזרחית."

14. התובעת תטען כי מעטפות חמנית ויקינטון של השירות הבולאי ו/או רשות הדואר, הינן מעטפות מבוללות ומכאן שערכן הכספי הינו רב. הואיל והנתבעות 2 ו-4 תיאמו ביניהן את זכויותיהן במכרזים לאספקת מעטפות לשירות הבולאי בהתאמה וכן תיאמו את מחירי מעטפות אלה, הרי שכתוצאה מפעילות פלילית זו, שילמה התובעת בגין כל מעטפה מחיר שהנו גבוה הרבה יותר מהמחיר שהיה משולם אלמלא הנתבעות הנ"ל היו נוהגות כפי שנהגו.
15. התובעת תטען, כי נהגה לרכוש גם מעטפות שאינן מבוללות בתקופה הרלוונטית, וכי אלמלא תיאמו הנתבעות 2, 4 ו-7 את מחירי המעטפות בכלל והמעטפות הלא מבוללות אשר שווקו בין היתר באמצעות סיטונאים, הרי שמחיר מעטפה לא מבוללת היה נמוך לאין שיעור מן המחיר אותו שילמה התובעת בעבר.
16. כן תטען התובעת כי אלמלא נקטו הנתבעים כולם בפעולות לצמצום התחרות, באמצעות צמצום היבוא של מעטפות תוצרת חוץ למדינת ישראל, הרי שמחיר מעטפות לא מבוללות היה קטן לאין שיעור מהמחיר אותו שילמה התובעת, אף מסיבה זו.
17. אשר על כן תטען התובעת כי נגרמו לה ולכלל הקבוצה ההומוגנית בה היא חברה נזקי ממון, עקב התנהלותם הפלילית של הנתבעים, כן תטען התובעת כי על פי סעיף 50 לחוק ההגבלים העסקיים הרי שדין כל הפרה שכזו כדין עוולה נזיקית וככזו הינה ברת תביעה.
18. התובעת תטען, כי הנתבעים הפרו את הוראות סעיפים 2, 4, 47 (א)1, 48 לחוק ההגבלים.
19. כן תטען התובעת כי הנתבעים הפרו את הוראות סעיפים 35 ו-36 לפקודת הנזיקין.
20. התובעת תוסיף ותטען, כי במעשיהם הפליליים, הנתבעים קיבלו לידם שלא על פי זכות שבדין (כמתואר בהכרעת הדין) נכס ו/או טובת הנאה אחרת שבאו להם מאדם אחר (התובעת ויתר חברי הקבוצה הנפגעת), על כן, חייבים הם להשיב לקבוצה את זכויותם, וזאת בהתאם לסעי' 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, התשל"ט – 1979.

21. התובעת תטען כי הנתבעים הפרו הראות חקוקות ובכלל זה הוראות חוק ההגבלים העסקיים
22. התובעת תטען, כי בשלב זה, לא ידוע לה בדבר הגשת ערעור על הכרעת דינו של ביהמ"ש המחוזי בעניינם של הנתבעים, ומשכך תבקש התובעת לטעון, כי לכשתחולט ההכרעה, מדובר אפוא בפסק דין פלילי המהווה "פסק דין מרשיע במשפט פלילי" על כל הנובע מכך בהתאם לסעי' 42 א לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א – 1971.
23. התובעת מעריכה את נזקה האישי בסכום של כ 25 ₪. יחד עם זאת, בשלב זה אין בידי התובעת אמצעי ו/או כלי מדויק לכמת את נזקה של הקבוצה אליה משתייכת. לצד זאת, מבקשת התובעת להעריך תובענה זו באופן זהיר ושמרני, בהתחשב בגודל הקבוצה הנפגעת, בהיקף הפגיעה בכלל השוק (ובכלל זה אינספור בתי עסק, מוסדות וכיוצ"ב) וחומרת מעשיהם הנלווים של הנתבעים, הלכך מעריכה התובעת את נזק הקבוצה בסך של כ 100,000,000 ₪ וזאת על הצד הנמוך, עד שיתמנה מומחה לבדיקת הנזק.
24. התובעת תטען, כי הנתבעים 1-7 תיאמו ביניהם מחירים ובכך פגעו בתחרות בתחום המעטפות. כן תבקש התובעת כי בית המשפט ייקבע כי הנתבעים 1-7 פעלו כקרטל כאשר תיאמו מכרזים ביניהם וכאשר פעלו לצמצום התחרות.
25. התובעת תטען בנוסף, כי הנתבעים כולם פעלו לצמצום התחרות בכך שהנתבעים 1-7 שילמו לנתבעת 10, אשר הנתבעים 8 ו-9 היו אורגניה בתקופה הנידונה, סכומים שנתיים בכדי שזו תצמצם את הייבוא.
26. התובעת תבקש להכיר בתובענה זו כייצוגית, כאמור בבקשה לאישור המצורפת לתובענה זו.
27. לביהמ"ש הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה, לפי מהותה, סכומה, ומקום סניפיהן ו/או ניהול עסקיהן של הנתבעים.
28. כל טענה ו/או פרט ו/או עובדה נטענים בהשלמה ו/או במצטבר הכל לפי הקשר הדברים והדבקים.
29. ביהמ"ש הנכבד מתבקש להזמין את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם לתובעת ולקבוצת הנפגעים את הפיצוי על נזיקה, וכן לחייבם בהוצאות המשפט ובשכ"ט עו"ד התובעת, והכל בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלום המלא בפועל.

ערן אביטל, עו"ד
ב"כ התובעת

חיים מאיר, עו"ד
ב"כ התובעת

עודד בירן, עו"ד
ב"כ התובעת